

Proloog

Het zweet loopt langs mijn rug naar beneden. Met pijnlijke botten en benen als pudding loop ik over het knalgroene gras dat inmiddels wordt ontsierd door lange voren en diepe kuilen.

De andere jongens slenteren net als ik het veld af, in tenues die onder het zweet, bloed en krijt zitten. De duizenden toeschouwers veroorzaken met hun gejuich een dof gerommel dat ik diep in mijn buik voel.

Welkom bij football op de maandagavond. Topsport van de bovenste plank. En mijn team heeft zojuist gewonnen. Mijn taak zit erop, en nu de adrenaline afzakt verdwijnt ook dat lekkere gevoel. Ik wil het liefste douchen, een warme hap en een paar uur schilderen in het kleine atelier dat ik thuis heb ingericht, maar ik heb een afspraak om uit eten te gaan met mijn logé.

Mijn teamgenoten kloppen me op mijn beschermers en zeggen 'Goed gespeeld'. Een paar jongens van de andere ploeg komen over het veld naar me toe om mijn hand te schudden, maar ik ben op zoek naar één man in het bijzonder.

Ik zie hem al staan, hij is een kop groter dan de meeste anderen. Hij lacht als hij mij in het oog krijgt, maar zijn gezicht is bleek en hij heeft donkere kringen onder zijn ogen. Niet omdat zijn team heeft verloren, dat weet ik. We wringen ons op weg naar de ander allebei tussen de spelers door.

'Dex!' Gray Grayson, mijn voormalige ploeggenoot uit mijn studententeam en een van mijn allerbeste vrienden, omhelst me ste-

vig. Dat gaat een beetje onhandig, want we hebben allebei nog onze beschermers aan en staan met onze helmen in onze handen. 'Goed gespeeld, man, maar volgende keer maken we jullie helemaal in.'

'Dan moet je wel eerst je verdediging wakker schoppen,' zeg ik. Ik geef hem een aai over zijn bol. 'Fijn je te zien, Gray-Gray.'

God, wat mis ik het om met hem samen te spelen. Hij is de beste *tight end* die ik in jaren heb gezien. Ons studententeam was mede dankzij hem een goed geoliede machine.

Bij de profs in de NFL gaat het er heel anders aan toe dan in de universitaire competitie. Nu is het werk. Ik ben er gek op, maar het zorgeloze plezier is verdwenen.

We lopen samen naar de zijlijn.

'Hoe is het met Ivy en de kleine?' vraag ik. Ze zijn een maand geleden ouders geworden van Leo, vernoemd naar Leonhard Euler, een van Grays favoriete wiskundigen.

'Man,' zegt Gray met een brede lach, terwijl hij langzaam zijn hoofd schudt, 'ik moet in een vorig leven echt iets goed hebben gedaan.'

'Is het zo leuk?' Ik ben blij voor hem, ook al herinnert zijn vreugde me eraan dat ik alleen ben.

'Ik heb het mooiste gezin dat een man zich kan wensen.' Gray strijkt met zijn hand over zijn nek en knijpt er even in. Ondanks zijn uitspraak oogt hij doodmoe.

'Ik wil je graag geloven, Gray, maar je ziet er verrot uit. Wat is er?'

Zijn glimlach verstrakt. 'Jou ontgaat nooit iets.'

We gaan langzamer lopen, want we zijn bijna bij de zijlijn en hij moet dadelijk naar de gastenkleedkamer.

'Leo slaapt nog niet de hele nacht door en daar lijden Ivy en ik behoorlijk onder.' Hij trekt een gezicht. 'Helaas vooral Ivy, omdat ik zo vaak van huis ben.'

Als Gray toegeeft dat hij te weinig slaap krijgt moet het wel heel erg zijn.

Ik leg een hand op zijn schouder. 'Hierna heb je een week vrij, hè?'

'Ja.'

'Ik ook. Vind je het leuk als ik langskom?'

Gray woont in San Francisco en ik ben er nog steeds niet aan toe

gekomen om hem daar op te zoeken. Bij hem langsgaan is op zich al leuk, maar nu ik weet dat ik hem kan helpen, wil ik al helemaal op bezoek komen. Dat zeg ik alleen niet tegen hem, want dan antwoordt hij geheid dat het allemaal wel lukt.

‘Dat lijkt me geweldig,’ zegt hij met een brede lach. ‘Zeker weten dat Ivy dat ook leuk vindt.’

‘Ja? Zit ze zo kort na de bevalling wel op bezoek te wachten?’ Daar moet ik hem even op wijzen, want Gray is er eentje van eerst doen, dan denken.

‘Ja, ze voelt zich nogal eenzaam.’ Hij fronst. ‘We kunnen geen van beiden goed tegen alleen-zijn.’

Dat wist ik al. Ik knijp hem nog eens in zijn schouder. ‘Kom, we gaan iets eten.’

Gray laat een lange kreun horen. ‘Man, daar heb ik zo naar uitgekeken. We gaan toch naar Cochon, hè?’ Zijn ogen beginnen te glanzen bij de gedachte aan een van de beste restaurants van New Orleans, en eerlijk gezegd knort mijn maag ook.

‘Ja, ik heb al gereserveerd en ze gaan iets lekkers voor ons regelen. Volgens mij hoorde ik ze zeggen dat ze dit varkentje wel even gaan wassen, eh, braden.’

Gray kreunt weer. ‘Ik barst ongetwijfeld in tranen uit.’

Lekker eten grijpt hem wel vaker aan, dus hier schrik ik niet van. ‘Over een halfuur voor de kleedkamers?’

Gray logeert vanavond bij mij en reist morgen weer met zijn team naar huis.

Hij knikt en wil weglopen, maar dan draait hij zich om. ‘O, wacht, Fi komt volgende week ook bij ons logeren. Dat vind je toch niet erg, hè?’

Alles in me staat heel even stil. Mijn hart, mijn ademhaling. En dan doet alles het weer, hard en hevig.

Fiona Mackenzie. Ivy’s kleine zusje. En dat bedoel ik letterlijk. Hoogstens één meter zestig lang, tenger maar met de juiste rondingen. Toen ik haar twee jaar geleden voor het eerst zag trok ze meteen mijn aandacht en dat is zo gebleven.

Heldergroene ogen, wild blond haar, volle lippen en een vrolijke

lach die me elke keer weer opwindt. Zo zie ik Fi in gedachten altijd voor me. Als ik het mezelf toesta om in de eenzame kleine uurtjes aan haar te denken.

Dat mag ik al een tijdje niet meer van mezelf. Van Fi dromen is een bijzondere marteling. Ja, ze is erg mooi, maar het is meer. Ik heb nog nooit iemand ontmoet die zo het hart op de tong heeft.

In mijn werk moet ik voortdurend bedacht zijn op vals spel en misleiding en daarom voelt haar gezelschap als een frisse, zonnige dag na verstikkende duisternis. Bij haar heb ik het niet zo benauwd, dan zie ik de dingen veel duidelijker. En daar heb ik meer behoefte aan dan ik wil toegeven.

Ik kan haar beschrijven als het meisje dat me is ontglipt, maar zo goed hebben we elkaar nooit gekend. Fi ziet me amper staan, ze is vriendelijk tegen me zoals je dat tegen een vage kennis bent.

Fiona Mackenzie. In hetzelfde huis. Een week lang.

Gray wacht nog steeds op een antwoord. Ik knik naar hem. 'Ik kijk ernaar uit.'

En opeens is dat ook zo. Ik heb me nog nooit zo op iets verheugd.

1

Fiona

Als ik eerlijk moet zijn? Ik vind mannen leuk. Nee, herstel: ik vind ze geweldig. Ik waardeer hun kracht, hun zware stemmen, hun simpele oplossingen voor problemen. Ik vind het fijn dat ze zo loyaal zijn. Ik kijk graag naar de grote stevige botten van hun polsen en hun rechte, smalle heupen. God, ik vind het zelfs fijn om te zien hoe hun adamsappel op en neer gaat als ze slikken.

En ja, ik zit nogal te generaliseren. Ik ken namelijk ook de nodige eikels, maar over het algemeen ben ik fan van het mannelijk geslacht.

Daarom is het een beetje een tegenvaller dat ik momenteel zonder zit. Tijdens mijn studie had ik een geweldige vriend. Jake. Hij was knap en relaxed. Misschien iets te relaxed. Dol op iedereen. Ja, ik was zijn vriendin, maar als ik er even niet was? Dan had hij genoeg anderen om iets leuks mee te doen.

Hij ging niet vreemd, maar het boeide hem allemaal niet zo. En sinds ik heb kunnen zien hoe het tussen mijn zus Ivy en haar geliefde gaat, die alleen maar oog hebben voor elkaar en de hele tijd samen willen zijn, wil ik ook meer dan een beetje vrijblijvend daten. Ik wil ook iemand voor wie ik alles ben en die alles voor mij is.

Zo iemand vind ik natuurlijk niet op een dinsdagavond in deze piepkleine club. De meeste mannen hier zijn duidelijk op zoek naar een scharrel, maar ik ben niet voor hen gekomen. Wel voor de muziek. Er treedt een band op die het soort funky triphop speelt waar ik gek op ben en de sfeer is ontspannen.

En een beetje ontspanning kan ik wel gebruiken, want nadat ik me kapot heb gewerkt om te kunnen afstuderen zit ik nu met een geniepigge collega die mijn ideeën probeert te jatten en daar krijg ik moordneigingen van.

Ik zit aan een tafeltje helemaal achterin onderuitgezakt met mijn Manhattan te genieten.

Ik heb ook ontdekt dat ik gek ben op San Francisco, waar ik momenteel mijn vakantie doorbreng bij mijn zus en haar man. Helaas hadden Ivy en Gray vanavond geen zin om mee uit te gaan, want ze hebben net een baby gekregen die hen om de twee uur wakker huult. Het is een heel schattig en bijzonder kindje, maar op de slaapgewoonten van zuigelingen ben ik niet bepaald dol. Mijn leven is misschien een beetje een zootje, maar ik heb in elk geval geen slaaptkort. En ik kan nu luisteren naar een zangeres die over sterren zingt en haar stem honingzoet laat klinken. De cocktail smaakt zoet en rokerig en verwarmt mijn bloed. Ik ben zo ontspannen dat ik bijna niet doorheb dat er een man rechts van me zit.

Geen idee wat me ertoe aanzet om zijn kant op te kijken. Misschien doe ik dat omdat de set afgelopen is en ik niet langer mijn aandacht op het podium hoeft te richten. Of misschien wel omdat ik voel dat hij naar me kijkt. Zijn blik is strak, zonder te knippen.

Omdat ik niet bepaald verlegen ben uitgevallen bekijk ik hem eens goed.

Niet mijn type.

Om te beginnen is hij een reus, zwaargebouwd, met zulke brede schouders dat er vast nog ruimte over is als hij me op zijn nek zou nemen. Hij zit onderuitgezakt op zijn stoel, dus ik zie niet hoe lang hij is, maar ik gok zo rond de één meter negentig, dus bijna dertig centimeter langer dan ik. Ik vind het vervelend als ik me zo'n onderdeurtje voel en dat gebeurt al vaak genoeg als ik niet naast een superlange vent sta.

En hij heeft een baard. Niet zo'n woeste, maar eentje die dik en vol is en de vierkante vorm van zijn kaken volgt. Dat heeft wel iets, maar ik val niet op baarden. Ik hou van gladde huid, kuiltjes, een jongensachtige look.

Deze gast heeft niks jongensachtigs. Hij is een ongewone mengeling van sexy, ruig en onvervalst broeierig en mannelijk. Zijn haar zit in een knotje achter op zijn hoofd, als bij een samoerai. Daardoor vallen zijn scherpe jukbeenderen en rechte neus des te meer op.

Hij is weliswaar niet mijn type, maar hij heeft prachtige ogen. Ik heb geen idee wat voor kleur die hebben, maar het zijn diepliggende ogen onder sterke, donkere wenkbrauwen. En zelfs vanaf hier zie ik dat hij dikke, bijna vrouwelijk lange wimpers heeft. God, wat een mooie ogen. En zo'n krachtige blik. Die voel ik als een langzame, warme streling tussen mijn benen.

Hij kijkt me aan alsof hij me ergens van kent. Alsof ik hem ook zou moeten kennen. En gek genoeg komt hij me bekend voor. Al weet ik niet waarvan, daarvoor is mijn geheugen na die laatste cocktail te wazig.

Blijkbaar heeft hij dat door, want de hoek van zijn brede, volle mond krult op, alsof hij me grappig vindt. Of misschien doet hij dat alleen maar omdat ik terugkijk.

Wel brutaal, hoor, om me zo onbeschaamd aan te kijken.

Daarom besluit ik hem een vinnige blik toe te werpen en een wenkbrauw op te trekken, net zoals mijn vader altijd doet als hij ergens niet blij mee is. Ik weet hoe effectief die blik is, daar ben ik vaak genoeg op getrakteerd. De meeste mensen zijn ervan onder de indruk, maar deze jongen? Die lijkt het nu nog gemakkelijker te vinden, al lacht hij alleen met zijn ogen. En hij trekt ook een wenkbrauw op, alsof hij de spot met me drijft.

En dan dringt het tot me door: ik heb die ingetogen, geamuseerde en enigszins nadenkende uitdrukking vaker gezien. Ik heb hém vaker gezien. Ik ken hem. Hij is een vriend van Gray, ze zaten tijdens hun studie in hetzelfde team.

Blijkbaar raadt hij wat ik denk, want hij knikt langzaam, als een soort groet.

Ik moet lachen. Om mezelf. Hij wilde me helemaal niet versieren. Hij zat te wachten totdat ik hem herkende. Mijn wazige brein zoekt naar een naam.

Dex. Hij heet Dex.

Ik knik even, laat mijn kin zakken. En hij staat op. En op. En op. En op.

Ja, hij is wat je noemt boomlang.

Nu herinner ik weer dat hij prof is geworden en op de positie van center speelt. Veel centers hebben een buik als een ton, maar Dex niet. Nee, die is een en al harde spieren. Die duidelijk zichtbaar zijn onder zijn zwarte T-shirt en zijn verbleekte jeans. En hij komt met de natuurlijke soepelheid van een professioneel sporter naar me toe.

‘Fiona Mackenzie.’ Zijn stem is laag, bedaard en vriendelijk.

Ik weet niet waarom ik dat denk, ‘vriendelijk’, maar daardoor voel ik me meer op mijn gemak dan gewoonlijk wanneer ik in mijn eentje op stap ben en door een vrijwel onbekende man wordt aangesproken.

‘Hoi, Dex. Sorry, ik herkende je niet meteen. Meestal ben ik een stuk sneller.’ Ik knik naar de stoel voor me. ‘Zin om bij me te komen zitten?’

Hij kijkt naar mijn bijna lege glas. ‘Zal ik eerst nog iets te drinken halen?’

‘Ja, graag.’ Dan hebben mijn handen in elk geval iets te doen. Hij is weliswaar niet bedreigend, maar wel erg aanwezig.

Mijn buikspieren trekken samen als hij zich vlak naast me naar voren buigt en de schaduw van zijn grote lijf over het tafeltje valt. Even denk ik dat hij me wil omhelzen, maar hij houdt alleen maar zijn neus boven mijn glas om eraan te ruiken. Na een knikje recht hij zijn rug en loopt hij naar de bar.

Ik kijk níét bewonderend naar zijn achterste als hij wegloopt. Oké, een beetje. Want wauw.

Hij is al snel weer terug, met in zijn ene hand een Manhattan en in zijn andere een flesje water. Nu kan ik me nog iets herinneren: hij drinkt bijna altijd water en zelden alcohol.

Hij wil net gaan zitten als er een meisje met een vragende blik naar ons toe loopt.

‘Is deze stoel vrij?’ Ze legt haar hand op de enige stoel bij ons tafeltje. Ik zit aan de andere kant, op de lange bank die tegen de muur staat. Daar is strikt genomen ook plaats voor Dex.

Dat zien we allemaal. Het meisje kijkt nadrukkelijk van hem naar mij. Het is kinderachtig om nee te zeggen en daarom knik ik. En voordat ik van gedachten kan veranderen is ze er al met stoel en al vandoor.

Dex gaat naast me zitten. Hij heeft nog steeds die geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht en zit met zijn bovenbeen vlak naast het mijne, zodat ik de warmte van zijn lichaam voel. Al denk ik niet dat hij expres zo dicht naast me is gaan zitten. Hij is gewoon groot en veel ruimte is er niet.

Ik glimlach en neem een slok van mijn drankje. 'Kon je aan mijn glas ruiken dat ik aan de Manhattans zit?'

Dex zet zijn water op de tafel en door die beweging wordt mijn aandacht getrokken door de tattoos op zijn armen. 'Een oom van me heeft een kroeg en daar help ik weleens een handje.' Hij kijkt naar mijn glas. 'Daardoor wist ik het, en door die kers.'

En dan is het net alsof mijn hersens uitloggen, want ik vis de kers uit mijn glas, steek hem tussen mijn lippen en zuig erop. Als een of andere pornoster godbetert. Zijn blik schiet naar mijn mond en zijn ogen veranderen in smalle spleetjes.

Verdomme, nu voel ik het weer. Die langzame, warme streling tussen mijn benen. Deze jongen kan me al met één blik natmaken.

Blozend, en kwaad op mezelf omdat ik zo overdreven doe, trek ik het steeltje van de kers en eet hem snel op. Daarna neem ik een slok van mijn cocktail. 'Zo, Dex,' zeg ik gehaast, alsof ik niet net alle aandacht op mijn mond vestigde, 'dat is alweer een tijdje geleden.'

Hij knippert en maakt zijn blik los van mijn mond, zodat hij in mijn ogen kan kijken. 'Ethan.'

'Wat?'

'Zo heet ik,' zegt hij. 'Ethan.' Er verschijnen rimpeltjes in zijn ooghoeken. 'Ethan Dexter.'

'Ah.' Ik neem nog een slok. 'Dus ik mag je geen Dex noemen? Mogen alleen vrienden dat of zo?'

Hij lacht niet, hij zit niet te draaien, hij blijft me gewoon strak aankijken. 'Ik bedoelde het niet beledigend. Je mag me Dex noemen als je dat liever hebt.'

Voordat ik hem kan vragen waarom hij liever Ethan wordt genoemd als ik ook Dex mag zeggen neemt hij weer het woord. 'Ik heb je sinds de bruiloft niet meer gezien.'

De bruiloft van Gray en Ivy. Over een dronken waas gesproken. Prachtige dag.

Eerlijk gezegd drink ik niet eens zo vaak, maar als ik het doe... Tja, daarom probeer ik het niet te veel uit de klauwen te laten lopen.

Ik herinner me niet veel van die trouwerij, maar er staat me nog wel vaag bij dat ik met de vrienden van Gray heb gedanst, ook met Dex. Ivy danste ook en dat is altijd een hele vertoning. Ik hou zielsveel van mijn zus, maar ze danst zo slecht dat je er bang van wordt. Ik moest vooral Gray helpen om te voorkomen dat ze niet per ongeluk iemand voor het hoofd ramde tijdens haar stuiptrekkingen, pardon, dansjes.

'Ik weet nog dat jij het grootse deel van de avond tegen de muur geleund stond,' zeg ik nu tegen Dex. Hij heeft een paar keer gedanst, maar hij stond vooral aan de kant, flesje water in de hand, naar de andere gasten te kijken.

Hij klemt zijn vuist ook nu rond zijn flesje. Het is te donker om te kunnen zien wat zijn tattoos precies voorstellen, maar het is wel duidelijk dat ze retro en kleurrijk zijn. En het zijn er meer dan een jaar geleden.

'Soms is kijken leuker.' Hij maakt zijn blik niet los van mijn gezicht, maar het voelt wel zo. Mijn borsten zwellen op in mijn beha, zeker als hij verdergaat met: 'Je trok je jurkje uit en gooide dat in een boom.'

Er schiet een blos over mijn wangen. De bruiloft was in een resort in de tropen en ik had zin om te zwemmen. Dat hadden we allemaal. Ik buig me voorover. 'Wil je nu beweren dat je het leuk vond om me te zien strippen, Ethan Dexter?'

Zijn lach klinkt laag en rommelend. 'Ik wil beweren dat ik het niet snel zal vergeten.' Hij slaat zijn ogen neer, zodat die lange wimpers naar beneden zakken. 'Het was erg vermakelijk.'

'Gelukkig maar.' Ik sla mijn benen over elkaar en kijk hem aandachtig aan. Tot mijn eigen verbazing vind ik dit gesprek leuk, en

dat terwijl ik dacht dat Dex niet zo'n prater was. 'Wat doe jij in San Francisco? Je zit toch niet in hetzelfde team als Gray?'

'Ik heb een week vrij, en Gray ook...' Hij haalt zijn brede schouders op. 'Ik wilde Ivy en hem eens opzoeken.'

'Wacht, wat?' Er komt een onaangename gedachte in me op, en ik buig me onwillekeurig nog verder naar hem toe. 'Logeer jij ook bij hen?'

Hij knikt en kijkt bedachtzaam.

'Ze hebben je toch niet achter me aan gestuurd? Als een soort oppas?' vraag ik vinnig. Het kan geen toeval zijn dat hij in dezelfde club is beland als ik. Zeker niet omdat Gray en Ivy er allebei bezwaar tegen hadden dat ik in mijn eentje op stap ging.

'Ja en nee.' Dex neemt een grote slok water. 'Ja, ze zeiden dat je hiernaartoe ging. Ja, ze zijn bezorgd. Maar ik vind dit toevallig een goede band, dus ik wilde sowieso gaan luisteren. En misschien even dag zeggen tegen jou.'

'Nou, komt dat even goed uit,' zeg ik langzaam. Ik leun achterover tegen de muur.

'Zeg dat wel,' beaamt hij droog.

Ik snuif en voel een bijna onbedwingbare neiging om het steeltje van mijn kers naar zijn hoofd te gooien. Volgens mij zou dat hem niks kunnen schelen. Dex lijkt te onverstoorbaar om te worden beledigd door rondvliegend fruit.

'Je hoeft niet te blijven,' zeg ik. 'Je kunt de opzichters melden dat ik nog leef en je eigen gang gaan.'

Hij geeft geen krimp. 'Ik wil bij jou zitten.'

Oké. De grote footballer wil de hele avond naar sombere muziek luisteren? Ja, ja.

Ik trek vast een sceptisch gezicht, want hij lacht aarzelend naar me en geeft me zijn telefoon aan. 'Kijk maar naar mijn playlist.'

Hij heeft geen wachtwoord, ook niet slim, dus ik zit zo in zijn muziek. Flunk, Goldfrapp, Massive Attack, Portishead, Groove Armada en zelfs wat van Morcheeba. Een echte triphopcollectie.

Ik kijk lachend naar hem op. 'Weet je, ik had je eerder als een fan van hardrock ingeschat, of misschien zelfs bluegrass.'

‘Dat komt zeker door de baard?’ vraagt hij.

‘En die knot.’

Hij lacht, een kort, laag geluid. ‘Moet ik mijn haar losmaken?’

Ja. Misschien.

‘Hoeft niet, hoor. Een knotje bij een man kan best hot zijn. Daar mag je Jason Momoa voor bedanken. Het duurde niet lang voordat alle vrouwen die zagen hoe hij Khaleesi naaide hun eigen Khal Drogo wilden.’

Shit, ik heb geen idee waar ik mee bezig ben, maar het lijkt heel erg op flirten en ik weet instinctief dat flirten met Ethan Dexter niet bepaald vrijblijvend is. En dan is er nog het feit dat ik niet op sporters val. Echt niet. Het kan me niet schelen dat ze in topconditie zijn en blaken van het zelfvertrouwen. Ik hou niet van sport. Football vind ik saai. O, ik weet er alles van, dat kan niet anders als je uit een familie als de mijne komt, maar ik ga niet doen alsof football me boeit als er ook andere onderwerpen zijn.

Er verschijnen opnieuw rimpeltjes rond zijn ogen. Hij buigt zich naar me toe en zet een elleboog op de tafel. ‘Momoa heeft toch ook een baard?’

Ik maak een achteloos gebaar. ‘Wie let er nou op een baard als er zulke spieren in beeld zijn?’

Nee, ik kijk beslist niet naar Dex’ indrukwekkende armen.

‘Dus je mening over baarden is...’

Zijn blik is zo indringend dat ik die tot in mijn tenen voel. Ik ga sneller ademen. ‘Ik ben er niet echt dol op.’

Dat is waar, en toch blijf ik naar die van hem kijken. Die vormt een donkere omlijsting van zijn mond en zou een afknapper moeten zijn, maar ik kan mijn ogen er niet van afhouden. En ook niet van zijn mond met die gewelfde bovenlip en die onderlip die zo vol is dat het bijna lijkt alsof hij pruilt. Zo’n mond zou verboden moeten worden.

Ik schraap mijn keel, kijk op en zie dat hij me met geloken ogen aankijkt. Mijn eerlijkheid lijkt hem niet te deren.

‘Waarom ben je er niet dol op?’

Is dat een serieuze vraag?

Hij kijkt me strak aan.